

anden, og paa den Maade fandt han, at Sognefogden var en communal Embedsmand; men det er ikke Tilfældet; Sognefogdernes Forretninger ere bestemte i Forordningen af 11te November 1791, der er det udtrykkelig sagt, at han skal gaae Politimesteren paa Landet og Dyrigheden tilhaande, alle Paragrapherne i Forordningen omtale Politis og Dyrighedsforretninger, han har at udføre, og det er altsaa Politimesteren og Amtmanden han skal være ansvarlig for Opfyldelsen af sine Pligter. At der nu ved Siden deraf i Sognet er et communal Element, det bevirker, at han i mange Tilfælde maa komme i Berørelse med dette Element; det Samme er ogsaa Tilfældet med Herredsfogden, han kommer ligeledes i Berørelse med dette Element, men derfor bliver han dog ikke en communal Embedsmand.

Ischering: Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler deri, at en af Sognefogdens vigtigste Forretninger er — og vil blive det mere og mere — at optræde som Underpolitimester paa Landet og navnlig som Politimester i Sognet, men der er en heel Deel Forvirring tilstede i de gjældende Bestemmelser, som svækker denne hans Stilling, deels derved, at Præsten er lidt af en Politimester, at Formanden i Sogneforstanderskabet er noget af en Politimester, og at man ikke ret veed, om Sognefogden er meer Rettsvidne end Politimester. Det er denne Forvirring, der er tilstede, — den kan ikke nu forandres. Men skulde der være Noget, der kunde bidrage til at forandre den, saa skulde det være, at Sogneforstanderne kom til at foreslaae Mænd til Sognefogder, imellem hvilke Herredsfogden og Amt-

manden skulde vælges, saaledes at de Mænd, der paa denne Maade bleve kaldede til dette Hverv, skulde hos sig selv have Følelsen af, at deres Medborgere havde erkjendt dem værdige dertil, og at de havde beredt sig paa at modtage Kaldelsen; det er dette, som jeg troer vilde give dem den største Styrke. Naar man har sagt, at dette Spørgsmaal ikke foreligger ved Behandlingen af denne Lov, at man vilde forhindre Loven fra at komme ud, dersom man her gik ind derpaa, da der desuden saa var meget Andet at rette ved det hele Sognefogd-væsen, saa skal jeg indrømme, at man ved at indbringe dette Punkt i Loven maaskee kunde forhindre, at den kom ud i denne Session; men det er det store Spørgsmaal: er det ikke farligere netop med Hensyn til denne Sag at bringe et Forslag igennem, der ikke blot er et Mittel til at betale de nærværende Sognefogder bedre, men som gaaer adskillige Skridt videre og ordner adskillige Ting af dette Forhold uden dog at afhjælpe Hovedmangelen — er det, siger jeg, ikke farligere at vedtage en saadan Lov, end slet ingen Lov at faae ud?

Jeg vil tilstaae, at det vilde forekomme mig langt hensigtsmæssigere at lade hele Loven falde bort og kun vedtage en eneste temporair Bestemmelse, som sagde, at det fra næste Aar skulde være tilladt under Amtmændenes og Amtsraadenes Tilsyn at tillægge Sognefogderne og Lægdsmandene, forsaavidt de ikke vare de samme Personer, en Lønning, som ikke maatte være, lad os sætte under 15 Rd. og ikke over 100 Rd; dette vilde forekomme mig meget hensigtsmæssigere end at tage Loven i dens Heelhed.